ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني ته چا وئیل چې ,, ژوندون څۀ دے ،،
په خندا شو وئیل ,, ماته آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ـــــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ـــــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ـــــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ـــــــ ۱۰۰۰
* بیعه ـــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ـــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ـــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډیمي)
* چاپ ځائے ـــــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې دیره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې سانديږ فکرونه

د

خدائې بخښلي راحت زاخيلي ، خدائې بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائې بخښلي قلندر مومند ، خدائې بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائې بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل ختک، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمیٰ شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نني دور د ښاغليو پروفېسر اسير منګل ، ډاکټر زبير حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان ختک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مینه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خیزې خاورې ,, دره آدم خېل ،، سره دے .خو زما د ژوند زیاته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بیا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مینه هر وخت زما په زړۀ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوټوالي سره مینه پاتې شوې ده او ....دې مینې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله.ما لاشعوري طور ددې صدۍ د لوئے فنکار ,,خیال محمد،، نه اثر اخستے دے.او بیا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اولیدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زۀ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغۀ د عاجزۍ ، د هغۀ بې غرضې او د هغۀ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره ليکلي دي.

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په تولنه پښتونخوا څۀ چې په تولنه نړۍ کښې مشهور دے.

,, ماته آئينه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بيا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفيانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ ليدے شي.

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم. زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لانورې هم پياورې شي. چې پښتانۀ ليکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي. زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خبر که زۀ خفه شم خو ياران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

په مينه او افتخار
محمد عباس خان
شارجه، متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې وسه او بې کسه ,,مینې،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ـ زۀ د يوې وړې ذرې غوندې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بيا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د يو بل په تکل کښې سرګردانه ګرځو ـ او بيا چې کله زۀ د ,, لاشعور ،، نه د ,, شعور ،، په درشل قدم ږدم نو تيندک وخورم او دغه تيندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د يو بې وسه او ناقراره ژوندون وړې وړې سلګۍ ,, سرېتوب ،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئينانو د ژوبل ژوبل زړونو هره يوه څړيکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بيا چې زۀ کله د نيمګړو نيمه خوا ارمانونو په ورانه هديره کښې ځوړند سر ولاړ ملامته ,, احساس ،، ته وګورم نو د خيالونو او فکرونو لړې مې تار په تار شي ـ زما د ,,امېد ،، آئينه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئينه ،، کښې ځان ته وګورم ځان راته ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپل ځان نه اوېرېږم د هر وېښتۀ نه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هر څۀ وليکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ـ خو زۀ د شاعرۍ او د افسانه نګارۍ د رموزو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نهٔ یم ـ نهٔ پوهېږم چې د غه حق مې ,, لاشعوري طور ،، تر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کوي زما دپاره دغه بس ده چې د خپلې مور ,, پښتو ژبې ،، په اوربل کښې مې د یو بل ګل د اېښودو هڅه اوکړه ـ هم په دې مې احساس او ضمیر دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قیصه په شونډو زما راغله
احساساتو ترینه جوړه افسانه کړه

په مینه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که
کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د
ژوند د ریښتنې واقعې سره مناسبت لري نو
دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د
ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب

❋	تندرونه	۱۲
❋	ماته آئینه	۲۰
❋	د شپې سیورے	۲۵
❋	ما معاف کړه	۳۱
❋	شناختي کارډ	۳۷
❋	ټیټې سترګې	۴۱
❋	څادر	۴۵
❋	لیکوال	۵۲
❋	خیالے	۶۵
❋	تهینکس ګاډ	۷۲
❋	اخبار	۷۷
❋	تصویر	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

❋	قتل	۸۸
❋	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
❋	اوچې اوښکې	۱۰۰
❋	اخري خط	۱۰۵
❋	انصاف	۱۱۴
❋	په تول پوره	۱۲۰
❋	مور	۱۲۷
❋	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنـدرونـه

د ګـل مرجـانې پـه سـترګو کښـې نـاقلاره اوښـکې تلـې راتلې ـ هغې ته نۀ خو د شـپې د تـورې تيـارې احسـاس ؤ او نـۀ د موسم د ناکرېدو نه خبر وه ـ نۀ ئې د اسمان په برېښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ ـ خو چې کله به ئې په لرې واؤرينو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسـرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې د غه تندرونه د هغې په زړهٔ پرېوځي.

هغه د خپلې خيمې نه بهر ولاړه وه. کله به چې د اسمان برېښنا د خيمو په کلي خوره شوه نو ګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوڅې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپيا خوره وه. خود هغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل او کله به ئې په لنډ نظر خپلې خيمې ته کتل چې پکښې د لالټين تته رڼا خوره وه

د ګل مرجانې ځوارلس کلن زوئے ,, شين ګل ،، د موسم نه بې پرواه په ژور خوب اودهٔ ؤ خو د هغې ماشومه لور ,,وربمه،، لا هغسې ويښه وه. ګل مرجانه د څهٔ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خيمې ته راغله په خپلې لور راټيټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, وربمې ،، تبې لا اوس هم د کمېدو نوم لا نهٔ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې. ځان سره پټه پټهٔ وژړېده. هغې خپلې ماشومې لور ته څهٔ وئيل غوښتل چې بيا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خيرن شليدلي پيڅکي اوچې کړې. او بيا د خيمې نه بهر راووته. اسمان ته ئې وکتل او د وريځو زغليدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل. هغې ته ياد شول چې ,,سيد اغا،، به هغه په ورکوټوالي ځومره چيرلـه او چې کله به ئې ورته د وادهٔ خبرې وکړې نو دا به وشرمېده او ورته به ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه ـ د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله ـ په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے ـ

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه ـ او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے ـ ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې ـ اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر څهٔ وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان وږې تږې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول ـ

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه ـ ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے ـ د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے ـ تهٔ راته ووایه چې زهٔ څهٔ وکړم ـ د ګل مرجانې په سترګو کښې غټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې. زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې. د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي. په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه. اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي. بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په ښتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ. فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم. ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو.

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه. چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه. ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه. سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،،.

ګل مرجانه خپل زوي شین ګل سره پېښور سره نزدې یو کیمپ ته راغله. د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړے شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته. د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اورېدې خو په زړۀ ئې زغم تېرولو۔ د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه ۔ ,,وړمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې ۔خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودۀ کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې ۔ وړمې به د مور په غېږ کښې سر اېښودے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه ۔

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې ځارلې او د ماضې ددغه یادونو په جلب کښې دومره لرې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ ۔د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلېدې ۔چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو ۔هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ ۔ ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ,, بچیه تۀ ولې ویښ شوے ئې ،، ,, مورې دا تپوس زۀ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تۀ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څۀ لټوې ،، شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل ۔سیلۍ نوره هم سېوا شوه ۔ګل مرجانې زوې له هېڅ جواب ورنۀ کړو ۔او په درنو قدمونو د ,,وړمې ،، خواله لاړه ۔لس کلنې ماشومې ,, وړمې ،، سترګې وغړولې ۔مور په تندې ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د وږمې د تبې دلاسه سرګردانه ده ـ زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خیمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونیوۀ ,, په دې نیمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هیبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپیدا کړم،، شین ګل ساه نیولي ووې ګل مرجانې یو سوړ اسویلے وکړو ـ شین ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو ـ او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نیمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په یو لنډ نظر وږمې ته وکتل او بیا د یو ساعت دپاره فکر یوړه ـ هغې شین ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د وږمې سره کښېنه زۀ دا دے راځم ،، شین ګل بـه څۀ وئیل چې مور ئې په شغ د خیمې نه ووته او شین ګل غلے ولاړ پاتې شو ـ

د اسمان برېښنا نوره هم سېوا شوه ـ د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې ـ هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسیده نو پښه نیولې شوه ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې یو درونـد اسماني بوج راپرېوتے وي ـ ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې قبرونو ته وکتل ـ هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپینې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي ـ هغه په یو ځائے اټاله ودرېده ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو یو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سید اغا هم ولیدو . چې سپینې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شین د ګل مرجانې په لور را روان ؤ . د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتهٔ نېغ ودرېدل . چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سید اغا هم د خندا شین لیدو . او چې کله به تیاره خوره شوه نو سید اغا به په دغه تیارو کښې ورک شو . څهٔ ساعت تېر نهٔ ؤ چې د لالټېین یوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه . ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه . رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله . هغه شین ګل ؤ په وارخطایۍ ئې مور ته ووې مورې ! زر واپس شه په وړمې څهٔ چل شوے دے .

ګل مرجانې چې یو ځل بیا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سید اغا د مړو په خنداګانو کښې ورک شوے وي . په درنو قدمونو خیمې ته راورسیده او بیا چې د لالټېین په تته رڼا کښې په وړمې رانسکته شوه نو وړمې ورو غوندې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,مورې بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, وړمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څهٔ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خیمې نه بهر ئې د سید اغا خندا واؤریده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايۍ کښې شاته وکتل او چې بيا ئې مخ وړمې ته راګرځولو نو د وړمې سترګې وازې پاتې شوې وې .لکه چې د خپل ناليدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري.

تـــهٔ رانغلـــې زهٔ دا ســـتا پـــه انتظـــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئینه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عام مازیګر ؤ. ټول ښار په لوګو کښې پټ ؤ. ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لا اوس هم د شفق رنګونه واضحه ښکاریدل. د دغه رنګونو په سیوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او څوک د مازیګر د نمانځهٔ نه پس د امام صیب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اوریدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خوریدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیر ګل ،، به د هغه ورځې نه هر مازیګر په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ .نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر ایښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه .او ددغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, مینې ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ ښار نه کوله او چې کله به ئې د زړۀ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلا به د خپلې ,,مینې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله ستر ګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ,,توبه خدایه توبه ،، هغۀ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغۀ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغۀ زړۀ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختې رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې ستړے ستړے ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودریدو کله به ئې د ګونګروګانوشړنګا سره د زړۀ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیټو د لالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغۀ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نۀ پوهېدو ـ

د ماښام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغۀ په مات زړۀ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نۀ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغه ستورو پسې ستر ګې ګرځولې شپه په غزیدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نۀ ورتلو ـ هغۀ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان ته وکتل ـ هلته وریځې یو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې اوضمیر ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي. بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټان ګټان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې. د هغۀ ساه ډوبه ډوبه شوه. مرۍ ئې ونښته.

,, وریځې ،، د هغۀ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوټه اوبۀ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تیرې کړې. او بیا د شپې په توره تیارۀ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو. هغۀ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لږه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړۀ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه. د هغۀ په هر رګ کښې زلزله وه. د تندې خوله ئې اوچه کړه او بیا نېغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اودرېدو خو ,, آئینه،، په مینځ بیله شوه. ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نۀ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو. ,, عکس ،، هم ضمیر ګل سره سترګې ونۀ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو. ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو. په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې بې اختیاره کریکه ووته ځکه چې ,, عکس،، تهول په وینو کښې لړلے شوے ؤ -

چــې مــې د فکــر آئینــه ماتــه شــوه
اوس به د ځان تصویر په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سیورے

ټوله ورځ واؤرې وریدلې وې خو د اسمان په مخ لا اوس هم تورې او ګورې وریځې ګرځېدې راګرځېدې . کله کله به اوښان اوښان یو خوا بل خوا روانې شوې او په مینځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډېر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي . شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګیر چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپینو واؤرو لوئے لوئے بُتان د خاموشۍ په ژبه یو بل ته ډېر څۀ وئیل غواړي. چې شپه په غزیدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ یخه سیلۍ راوالوته. خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سیلۍ رفتار په سپوا کېدو شو او بیا دومره سپوا شوه چې د ځول شکل ئې اختیار کړو. تورو او ګورو وریځو یو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې. ګېر چاپیره داسې نوره تیارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ویریده. او چې کله به سیلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو. د کلي سپو به د اسمان برېښیدو ته ؤغپل خو یخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې. کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه دېوالونو د غورزېدو اواز هم راغے. خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ. څۀ ساعت پس سیلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاږۀ واږۀ راپرېوتل. لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د یو مئین په مخ ناقراره اوښکې کږې وږې روانې شي.

په دې ځول او طوفان کښې سیاله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه. سیلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ تهولې ونې تېل ناتېل کولې او کله کله به ئې د سیالې د مخ نه ځادر هم پورته کړو . خو هغې به ځادر په سر سم کړو او په توره تیارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل. چې کله به د سیلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوریدو نو سیالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي.

هغې به دغه ژړا اورېده او ورسره به ئې په سپین مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې. چې شپه نوره هم وغزېده نو د مقبرې په مېنځ کښې یوه رڼا ښکاره شوه. سیاله وبوږنېده رڼا ته ئې په غور وکتل. رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائے ولاړه وه. او بیا د هغې په لور را روانه شوه. په رڼا پسې شاته یو سیورے را روان ؤ. ځول دنیا په مخه اخستې وه. او سیاله دغه سیوري ته فکر وړې وه.

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سیالې نه په څۀ فاصله باندې ودریده. ولې سیوري لا اوس هم د مقبرې په ونو کښې د سیلۍ په تال جوتې خوړې. سیالې ساه راښکلې وه. ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسېدو. ,, تۀ څوک ئې،، سیوري پوښتنه وکړه. د سیالې تول وجود وبوږنېدو. په یخه یخنۍ کښې ئې په تندي توده توده خوله راماته شوه. په رېږدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ... زۀ سیاله یم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور ، ، سـیوري یـو اوږده سـاه راښـکله او سـیالۍ د هغـهٔ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه ـ ,, پـه دې ځـول او طـوفـان کښـې دلتـه څـهٔ کوي ، ، سیوري بیا پوښتنه وکـړه ـ سیاله تهوله خولـه شـوه ـ بـې اختیـاره ئـې د خـولـې نـه وختـل ,, زهٔ پـه ... زهٔ پـه خپـل ګـل باچـا پسـې راغلـې یم ، ، څوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ، ، د سیوري پـه لهجه کښـې تجسس ؤ ـ وار خطائي وه ـ

سیالۍ نـهٔ غوښـتل چـې وړانـدې څـهٔ ووائـي څـو نـاقـراره سلګو ئـې د زړهٔ خبره خولـې ته راوستـه هغـې پـه غـور سیوري تـه وکتل او بیا ئې تهوله قیصه بیان کړه ـ هغه قیصه ، کومې چې د سیالۍ ژوند ناقراره کـړے ؤ ـ او ځان ورتـه مجرم ښکاریدو ـ د هغه ګل باچا قیصه څوک چې په سیالۍ مئین ؤ ـ خو غریب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مینې پـه دنیا شکمن شو نو د داسې ځول او طوفان پـه شـپـه ئـې پـه چـاړو تهوتې تهوتې کـړے ؤ ـ او د هغـهٔ لاش ئـې بیـا د کلـي لـوئے نهـر تـه اچولے ؤ ـ خو د قاتل پته ئې ځکـه نـه وه لګیـدلې چې د کلـي پـه تانـه کښـې د هغـهٔ د بـوډا او غـریـب پـلار د خبـرې اوریـدو دپـاره هېڅوک هم نهٔ وو ـ دا راز صرف او صرف سیالۍ ته معلوم ؤ ـ خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې په کور کلي کښې ئې د پلار نیکـهٔ پـه لمن داغ لګیدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه . او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې . سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه . خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه . د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وبرېښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې . د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ . د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې وېښتۀ ئې ګڼ وډ ؤ . په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې .

د سیالې خوله وازه پاتې شوه . بیا ئې په وار خطایۍ ووې . „ بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لاڅۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو . ورسره د باران کړې وړې شیبې هم راغلې . په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او دمړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل . رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه . او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو . د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل . رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه . د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ،، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ،، د قبر سر ته مړ بیا موندو ۔

پـه سلګو کښې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پېدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماريږ زۀ ... زۀ په ډېرو زيارتونو وګرځېدم . ډېرې توبې مې وويستې ولې زړۀ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي . تا ماريږ صرف او صرف تا ... زۀ نۀ پوهېږم چې تا نه څنګه زړۀ صبر کړم اخر څنګه ؟ ... تۀ چې ماته په چپله خوله داسې خوارۀ خوارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې نو لېونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هيڅ نۀ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله منې چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے يم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے يم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالۍ خوب هم نۀ دے ليدلے ... منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وينې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...مارېې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګۍ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . .د خپلې هرې خوشحالۍ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو مارېې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووايه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووايه کنه اے بس دمره چې يو ځل راته ,, خپل ،، ووايه ...بيا مې هېر کړه .د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم .مارېې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ وېرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووايه ...ما اودۀ کړه مارېې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سينه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زهٔ اودهٔ شم مارېې چې زهٔ اودهٔ شم ،،.

هغهٔ سترګې پټې کړې او د مارېې تصویر ئې سینې پورې جوخت کړو . د هغهٔ وړو وړو سلګو هغه دخیال په نیلۍ سور کړو . او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو . ډیوه لااوس هم د هغهٔ سرته بلیده . باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شیبه تیزه شوه . هغهٔ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغهٔ ټول وجود به په رپېدو شو او د مارېې تصویر ئې سینې سره نور هم جوخت کړو .

,, ماریه ،، د هغهٔ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړهٔ بې اختیاره راوربدلې وه . هغهٔ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د مارېې خبرې رایادې شوې . هغهٔ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو . ولې مارېې ته پته نهٔ وه بیا ورته د هغې ټول خطونه رایاد شول چې پکښې مینه وه او د مینې غوښتنه وه . هغهٔ بې اختیاره اسویلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله . هغهٔ سترګې وغړولې ډیوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے . د هغهٔ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بیا بیا وهلے کېده اوچې کله هغهٔ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نهٔ وو . د شپې په توره تیارهٔ کښې د باران شېبو یو بل پورې خنداکوله . هغه د څهٔ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شانتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل . بیا ئې دروازه بنده کړه او لا کمرې ته رارسېدلے نهٔ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ . ,,شابه دروازه بیرته کړه ټوله لونده شومه ،، د هغهٔ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلي وي . د کمرې په مینځ کښې اټاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه،، هغهٔ د مارېې اواز اورېدو ولې نهٔ پوهېدو چې څهٔ وکړي . په زړهٔ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې . د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو .

هغهٔ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې . او بیا چې څنګه هغهٔ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو . هغهٔ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي . د هغهٔ وجود وبُوږنېدو . دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې اېښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو . د هغهٔ په مخ توده توده خوله راماته شوه . ټول ساه ساه شو . د هغهٔ د سترګو وړاندې هاغه سپوري چورلکونه خوړل . هغهٔ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خندا اګانې اورېدې . په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ..,, زۀ ویرېږم .. لېونی ٔ ما اوده کړه ... ما اوده کړه،، هغۀ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله . هغۀ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه . هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅېدو . سترغلي ئې پړسېدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې . هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ . هغۀ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو .

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د ماریې رالېږلے خط پرانستو . هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ... ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغۀ سر وچورلېدو او ځان ورته د هاغه سوال ګري په شان ښکاره شو ځوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکارېدو هغه کمرې ته دننه راغے د ماریې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل . هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د ماریې تصویر هم د هغهٔ غریبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پیوند د شال او شړۍ نهٔ شي
پهٔ رنها ورځې باندې مهٔ وینه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارۀ او چُپه چپیا کبنې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اورېدے شوے ؤ . او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې . ,, کرمے ،، ورومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسیدو . هغۀ په بس کبنې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نۀ شوه کولے . خو د ژوبلو کسانو زبیرګي ، د زنانۀ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اورېدې . هغۀ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې ورباندې د تورو او ګورو وریځو داسې تور ځادر خو ۇ چې نۀ خو ورکېښې د ستورو څۀ نخښې لیدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې . بیا ئې د خپلې بیټرۍ پۀ رڼا د یو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل . د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د امېد ډیوې بلې کړې خو کرمي بیا بیټري بله نۀ کړه او په توره تیارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه یو یو کس ته ورنژدې کېدو او خپل رپیدونکي لاسونه به ئې د هغۀ په جېبونو تپول . خو چې کله به ژوبل کس زبیرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل .

او بیا هغه ,, یو داسې ژوبل کس ،، ته نږدې ورغے چې ډېر دروند زبیرګے ئې کولو . کرمي یوه اوږده ساه راښکه او په اطمینان سره ئې ورله په جیبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راویستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه ... او بیا ... په دغه توره تیارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ،، ځلا کوله . کرمي لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جیب ته کړه .

کرمي به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼا ګانې ولیدې چې د حادثې لوري ته را روانې وې . هغۀ زر په دغه تیارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي ځان خپل کورته رسولے ؤ.

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے. په کور کښې چپه چپیا وه. هغۀ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کښې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړۀ کښې ئې د ګړۍ د قیمت په حقله اندازې لګولې. یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه. او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل. په دغه ذهني کشمکش کښې د کرمي سترګې ورغلې.

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځۀ له پاڅېدلې وه. هغې په خوب اودۀ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغۀ په لاس ګړۍ ته پام شو نو زړۀ ئې بې اختیاره ودانګل. هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو. کرمي په خوبولو سترګو مور ته په غصه وکتل او ورته ئې ووې ,, څۀ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرته وه؟ ،، کرمي ورته سمدستي جواب ورکړو ,,... دا ... دا خو زما د یو ملګري ده ،، مور ئې زوئے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ,, هلکه بهانې مۀ جوړوه . سمه خبره وکړه دا ګړۍ چرته وه . کرمے د مور په دوباره پوښتنه لړ وُیریدو او مور ته ئې ووې ,,دا ...خو ما اخستې ده د بر کلي د اول خان نه ،، مور ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته او کتل . اوئې وئيل ,, په سترګو ږوندې شې دا خو دې د پلار ګړی ده ،، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي . د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو . په مړی کښې ئې لاړې اوچې شوې . مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو . چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو وړومبے نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پرېوتو چې په سرو وينو لړلے وو .

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پـــه خپــلـو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېتې ستر گې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې يو خوا ته غلې ناسته وه ـ که ,, غتې بي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئيل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بيا به يو خوا ته يوازې يوازې کښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې دغه د ژوند غم له په خپله سينه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائيکانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چې څو کاله پس د هغې د معصومیت سره ,, ځوانۍ ، ، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپین مخ د رنګونو پټ پټانې سپوا کېدل ـ په زړو او خیرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګني ,, نازپرې ، ، ددې کور نوکره ده ـ د مشر خان لونړه به د نازپرې ښائست ته تیڼنګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله ـ خو نازپري دغه ,,نازونو ، ، ته ځان نیولے ؤ ـ ځکه چې د خدائے پاک په لویه دنیا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ ـ

یوه ورځ چې ,, غټه بي بي ، ، د خپل کشري ورور وادۀ له بر کندي ته لاړه نو نازپري ئې کور کښې پاتې کړه ـ خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ ـ ,,نازپري ، ، چې د کور کارونه راغونډول نو بیا د پاسه غرمه وه ـ هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوتې اختر له جوړې کړې وې ـ هغې یو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بیا د ماسپښین د مانځۀ د تیارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته ـ هغې په خپل بدن په خوندخوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې یوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده ـ دا غالباً د هغې د مایوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسیدو او بیا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه .مخامخ مشر خان ولاړ ؤ .هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته .هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې توې کړې .ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایۍ نه سیوا بل هیڅ هم نۀ ؤ .

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه .,, غټې بې بې ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه .څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، ته ئې د جوارو په پټې کښې خپل نوکر ,,تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې .مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولې شو د هغۀ ذهن ته ډېر څۀ راغلل .غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټې ته د ننوتو اراده کوله نو جوار وړقیدل....د خان تلوسه نوره هم سیوا شوه او بیا ساعت تېر نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ چې د هغـۀ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـې نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کــــه دې ســـترګې د شـعـور کلــه بينا کړې
د خپل ذات په آئينه کښې به ,, ځان ،، وينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څـۀ ســاعت دپــاره ځورېـنـد ســر ولاړ ۀ او د سـوچونو پـه لـوئے دریـاب کښـې ئـې غـوپې وهلـې .بیـا ئـې سـر راپورته کړو .یو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرین کور ,,برګو، ، ته وکتل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې .بیا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چـې داسـې چـاؤدلي وو لکـه چـې چـا پـه تیـرۀ چاړۀ غوځ کړي وي .د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ ـ ولې ,,جاولو،، ښېخي تور کړے ۀ ـ د هغـۀ سترګو کښې يو ځو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغـۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او کـه د خپلې بې وسه ورځ اظهار د ے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د تې بي مريضه وه د ټولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چيني،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه ځۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې ورباندې وخت د ټول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو ويښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ۀ هغۀ په دوېم نظر په خپلې مور باندې خورې برېستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماري له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ۀ ليدلے ـ هغۀ د الماري په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,,تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ۀ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ۀ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ۀ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکي ئې تښتېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خېر وي،، هغه روپۍ یو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلې غوندې وخندل.

د هغې نوم ,, کشمال خان ،، ؤ. ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په یوه بانډه کښې وسیدو. په ټوله بانډه کښې لس پنځلس کورونه او یو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنیا وه. د هغۀ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډۍ راوړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه،، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختیاره په ژړاشوه. او سینې ته ئې راجوخت کړو. د هغۀ په نازکو اوسرو سپینو لاسونو کښې تبر کله ښۀ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښۀ ،، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختې به ئې د لرګو ګېډۍ په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرڅ شول نو څۀ به ئې د مور دوائي شوه او څۀ ,,چائې ګوړه،،.

هغۀ به دا هر څۀ د خپل خیرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به سترے سترے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څۀ ساعت دپاره به اورېدو. هر ماشوم ته به ئې په زیر زیر کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ .په مخ به ئې غټې غټې اوښکې راتلې او هر یو ټکے به ئې د زړۀ تل ته کوزیدو .هغۀ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کۀ خیر وي د جومات د مولوي صیب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نۀ پرېښودو.

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ .په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرڅېدل .کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو .خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو .ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودرېدو .لږ ساعت نه ډېر ساعت .هغۀ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده .

هغۀ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو .ورته به ئې په غور وکتل .په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې .هغه به ئې په تندي ښکل کړه . سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زۀ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګينه سلسله شلوله. هغۀ ځآن سره دا کلکه فېصله کړې وه چې هم دا ځادر به خپلې خور له يوه ورځ خا مخا اخلي. ځکه نو د څو مياشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غوندې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې. هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئيل چې ,,لالاتا دې خدائے لرې زما د سر ځادر خو تۀ ئې ،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو. نن چې کله ګل جانه سحر وختي اوبو له لاړه. نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاريدو. خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کخېر وي ،،.

د خيالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډۍ په شا کړو او کلي ته راغے. نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل. کباب د هغۀ ډېر خوښ وو. خو د غريبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه. نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو ځادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنزدې نۀ کړۀ ځکه چې جېب ئې خالي وو.

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ وينښه تېره کړه. کله به ئې وئيل چې هسې نه ګل جانه په دغه ځادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ویښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جینۍ اوده شه ،، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نهٔ راځي ،، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پینځهٔ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئے اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مینه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لرګي نهٔ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څهٔ تپوس نه بغېر ووئیل چې ,, کلي کښې مې څهٔ کار دے ،، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپورې نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغهٔ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئے دوکان ته ورغے او د څهٔ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغهٔ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لانديي بانديي وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو. ,, دا په څو روپۍ دے؟ ،، کشمالي غلي غونديي ووې. ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي. هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ ؤ کړے چې د څادر قيمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي.

د کشمالي په سترګو تيارهٔ خوره وه. د دوکان نه يوې ډډې ته کښېناستو او خپل جيب ئې راؤسپړدو. هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پينځو مياشتو جمع کړې روپۍ شمارلې. دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بيا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ايله پنځهٔ سوه او درې اويا اوختې.

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه. او مرۍ ئې ونښته. بيا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,, زهٔ به خپل ګېډے دې دوکاندار سره ټيکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قيمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بودۍ مور علاج او د خيټې غوښتنې بيخي هيرې وې. هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنيا بوج هم د هغهٔ په سر وي. دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاريدو. په هغهٔ سر وچورليدو او د خولې نه ئې بې اختياره وختل ,,.... آغه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه څادر؟...... ، ، دوکاندر به څۀ وئیل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې یوه دیسي میم صیبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د میک اپ ،، پیخې ، ، واضحه ښکاریدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حیا نه ښکته وکتۀ او چې په دویم نظر ئې میم صیبې ته کتل نو د هغې هم هاغه څادر په سر ؤ. د هغۀ په ذهن کښې د ګل جانې خیال په تیزۍ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو. ,, د .... داسې بل څادر شته.... ، ، ,, ولې نشته خو په نغدو ، ، دوکاندار د هغۀ په لاس کښې پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ لیدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغۀ ته هډو ونۀ کتل. هغۀ د خپل ضمیر سره خپله غریبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو یوې داسې چپې په مخه کړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د کلي د خلقو. د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ. خو ژړلے ئې نۀ شو. نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نیولې نۀ شو. د قرآن پاک ایاتونه هغۀ واؤریدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته کوز نۀ شول. د هغۀ ذهن ته ډېر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغهٔ به کله پورته اسمان ته او کتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې . د هغهٔ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خیال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغهٔ به یوه کریکه اووهله . د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نهٔ وه چې د هغهٔ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے . او چې کله هغه د بازار د یوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بیا د یو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ . د کلي خلقو رامنډې کړې . د کشمالي په مخ تودې تودې وینې راماتې وې . هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نیولې وې . د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د ځادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ . د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول . د هغوي د مخ رنګونه تختیدلي وو . په دغه دوؤ کسانو کښې یوه هاغه میم صیب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، لیدلے ؤ .

میم صیب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته او کتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه . د هغې د مخ نه رنګونه په تیزۍ سره والوتل . هغې د کشمالي په مخ د وینو سیلاب نشو لیدے . په رپیدونکو لاسو نو ئې د سر نه ځادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغهٔ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان یو ځل بیا مسکے شو . خو هغهٔ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نۀ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپېدونکے لاس میم صېب ته ور اوږد کړو ـ په کوم کښې هغۀ لا اوس هم هاغه پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې ... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل ... او ... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو ... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سرېدو شوه ـ

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغۀ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه میم صېب هم ځوړند سر روانه وه ـ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے ګټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ـ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده ... نو زړۀ ئې اودرزېدو ـ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې ... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ـ مور ئې تږخې په سر را اخستې وه ... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ـ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ـ ساه ئې راماته شوه ـ

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤریدې ـ هغې په وار خطایۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ـ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په کټ غوړېدلې ,, څادر ،، ته اوکتل ـ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ـ ـ او چې بیا ئې په رپېدونکو لاسونو د کټ نه څادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابنکلو نو د خپل لالا په وینې وینې مخ ئې سترګې اولګېدې . هغې بې اختیاره چغې کړې... ,, دا چا ؟لالا... دا ولې؟ ،، هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو...وېښتۀ ئې شوکول.خو د هغې د دلاسې دپاره څوک هم نۀ وو.څوک هم نه.

او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختـه نو لکه د لېونو په خپل ورور راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ ته په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورته په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ...زما ګل جانې... مۀ ژاړه ...تۀ ولې خفه کېږې...تۀ اوګوره کنه...,, ما...ما...خو درله دادے ,, څادر ،، راؤړے دے ،، .

چې خندا ئې پرې تر مرګه پیرزو نشي
د غریب سړي ,, لوئے جرم ،، غریبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال

هغهٔ په يو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته چې د ,,پښتون کلتور ،، روايات لا اوس هم تول ژوندي وو . ګودرونه اباد وو اخترونه لا ګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا اوس پټ پناهې او چندروګانې کېدې . په حجرو کښې به د شپې تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لا اوس هم ټپې او چاربيتې وئيلے کېدې . او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر راننوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه . د چیلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلے شو . زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نیولے ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئیل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلے .

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازیګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې یو بل ښۀ په اوبو وویشتل . خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې دغه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئیل او نۀ به ورته زلمو ورونړو غاښونه چیچل . ځکه چې دا د دغه کلي ,,روایات،، وو.

قبلې اړخ ته د کلي لوئے ډاګ ؤ . چرته به چې هر مازیګر زلمو کبډي کوله . د دې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم . فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,, پرون،، پسې منګلې مروړلې . کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئے ډاګ ته راغلل . لوبه به ودرېده . ځوانان به هم په اتڼ کښې شریک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو . د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم د دې اتڼ تماشې ته راووتې .

ژوند کښې مسته سادګي وه . په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې یو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغۀ په کچه خاؤرین کور کښې سترګې وغړولې. د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ ځنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روایات او اقدار هم بدلیدل. کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړیدل. بیټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې. کشران هوښیاریدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل. ولې هغۀ ددغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلاګانې او د ماشوم ولي یادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه یادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,لیکوال،، ووې. د فطرت د ښکلاګانو اولسي لیکوال... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغه ډېرو خلقو کښې یوه ,, روبي،، هم وه. چې د لیکوال د ښځې خپلوانه وه. ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو. هغې به هر ځل لیکوال ته په ډېره مینه ,, هر کله راشه،، ووې. لیکوال به ورته خپله نوې لیکنه واؤروله. هغې به داد ورکړو او لیکوال ته به ډاډ ملاؤ شو. داسې ډېر وختونه تېر شول او بیا یوه ورځ لیکوال د خپل کلي په ساده حسن یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل ښه نیولے شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لا هغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګي مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغهٔ خپلو دغه احساساتو له نوم نهٔ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او لیکوال د هغې د مخ په غوږیدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغهٔ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,,ځان،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, لیکوال صیب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے،،.

د لیکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نهٔ وه - ,, روبي ،، د هغهٔ زړهٔ ته داسې راننوتې وه چې هغهٔ ته د خپل زړهٔ درزا ښکاریده - هغه به ټوله ټوله ورځ یوازې ناست وٗ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغهٔ دپاره ګران وو - د لیکوال په دې ناځاپه خاموشی د هغهٔ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړهٔ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تیریدل او د روبي مینه د لیکوال په زړهٔ کښې نوره هم سیوا کیده -

او بیا یوه ورځ لیکوال ... د خپل فراق او نا قرارئ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول لیکونه راغونډ کړل او په دې خیال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لیونئ ,, مینې،، قیصه په تفصیل سره بیان کړي چې څنګه ورسېدو نو د روبي په لیدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددهٔ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي ـ د روبي مور هغې ته ځو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکراني شته نو ته ولې ځان له تکلیف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

لیکوال لا د چایو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بیا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د لیکوال په مرۍ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,,ذاتي ، ، خبرو اورېدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د لیکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ لیکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل ځکه نو رپېدونکي وښکي ئې بیا بیا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د لیک قدر کوم ـ روبۍ ورو غوندې ووې لیکوال هېڅ ونۀ وئیل صرف سر ئې وخوزولو او یو نظر ئې په خپل لاس کښې د لیکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئیل ,, تاسو ډېر لیکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په یوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ، ، د لیکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې یو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لویه دوکه ورکولې شي نو د هغهٔ په مینه یقین لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته.

د لیکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي. د هغهٔ نه خپل لیکونه خوارهٔ وارهٔ په زمکه پرېوتل. خو په رپېدونکو لاسونو ئې بیا راغونډ کړل. د هغهٔ مرۍ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول دیوالونه چاپېره چورلي. په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغهٔ د خپل ژوند د ټولو نه لویه بازي بائیللې وه. ځان ورته مجرم مجرم ښکاریدو. د خپل ځان مجرم ... د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم. چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بیرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور دیوالونه هغه خوري. نېغ خپلې کمرې ته ورغے. په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو. چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل. هلته کاغذونه ګډ وډ پراتهٔ وو. صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې. د هغهٔ په خپلو سترګو باور نهٔ راتلو. په وار خطایۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې. مخامخ په میز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر پروت ؤ ـ هغهٔ په تندئ دغه تصویر را اوچت کړو ـ نو ورسره ئې د خپلې ښځې لیک هم لاس ته راغے ـ

,, تاته دې روبي مبارک شي ـ ما ستا هر څهٔ ولوستل د وضاحت کولو هېڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زهٔ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تهٔ ... تهٔ زمونږ دلتهون کوشش مهٔ کوه ،، ـ

لیکوال دا هر څهٔ څو څو ځله ولوستل ـ د ,, روبي ،، تصویر ته ئې کتل او بیا لکه د لېونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپیا وه ـ هغهٔ یو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نهٔ وو ـ هغهٔ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول لیکونه راغونډ کړل او څهٔ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ایره کېدل او لیکوال ورته د خندا شین ؤ ـ کله به ئې ,, روبي ،، یادوله ـ کله خپله ماشومه لور ,, خوږه ،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې ـ هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتهٔ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل ـ هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نهٔ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ ـ ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روايات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

څو مياشتې خو د کلي خلقو ليکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان يو خوا بل خوا وليدو ـ ولې بيا ئې هېڅ پته ونۀ لګېده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د څوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربيتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې ليکوال د کلي په هر کور او هره کوڅۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مينې د لمبو په اور کښې سوزي
هــاغــه روح بــه تــر ابــده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خيالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټانو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مينې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو يو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مينځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدائشي نوکر ؤ ـ پیدائشي ځکه چې د هغۀ پلار نیکۀ هم د دې کور نمک خوارۀ پاتې شوي وو ـ

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقیده نۀ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شیر ګل ته د خپلې مینې اظهار کړے ؤ ـ ولې شیر ګل دومره همت نۀ شو کولے ـ د خان ګل کاکا په زړۀ د لور دا عادتونه جوړ نۀ وو خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې ګلالۍ نیازبینه وه او د هغې زړۀ ماتول ورته ګران ښکارېدل ـ چې ایله پېغله شوه نو خپل ورارۀ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه ـ هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو ،، په کرښه سر کېښودو ـ خو د وادۀ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته ـ د هغې خاوند د پلار ایکې یو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښۀ خبره ،، هم نۀ شوه کولے ـ هغه به تهوله تهوله شپه یارانو سره بهر ګرځېدو ـ او ګلالۍ به د شیر ګل په غم کښې اوښکې تویولې ـ بلخوا د ګلالۍ د وادۀ نه پس د شیر ګل مزه هم ورو ورو کمېده ـ هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ ـ ولې دا احساس ئې چا له هم نۀ ورکولو چې ګني هغۀ ته د ګلالۍ نه بغېر دا هر څۀ نیمګړي ښکاري ـ

د وادۀ نه یو کال پس د ګلالۍ خاوند امریکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله ـ کله کله به ئې شیر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وليدو ـ دواړو به يو بل ته وکتل او د يو بل په مجبورۍ به ئې د صبر ساه رابنکه ـ

او بيا يوه ورځ چې د ګلالۍ د کور تهول خلق د محمد خان د زوئے وادۀ له بر کندي ته لاړل نو په خوشي کور کښې د ګلالۍ جذبات راؤلړزيدل ـ د هغې په زړۀ کښې ناقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نۀ شوه ـ د لوئې دروازې نه ئې سر رابنکاره کړو او په حجره کښې ځوړند سر ناست شېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نۀ منلو خبره وه ځکه نو زړۀ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاڅېدو خو بيا اټاله ودرېدو ـ دې فکر يوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالۍ بيا اواز کړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغے ـ هغې ته ورته کور ته د دننه راتلو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بيا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښې يو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالۍ زړۀ بې اختياره درزېدو ـ هغې يوه خبره کوله او د شېر ګل په مخ د وار خطايۍ رنګونو نور څۀ وئيل ـ

د څۀ ساعت دپاره خاموشي وه ـ بيا ګلالۍ په رپېدونکو شونډو ووې ،، ماته وګوره زۀ جينۍ يم او هغه هم يوه پښتنه جينۍ بيا هم زۀ هر څۀ کولے شم او تۀ خو زلمے ئې تکړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زيړ تښتېدلے دے شېر ګله د زلمو سره بزدلي خوند نۀ کوي ،، هغې د شېر ګل په سترګو کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ,,
زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ
کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته
وکتل ـ ,,خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ
بېګا ته د کوټې نه بهر خملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره
قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان
کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ ځکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو
کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ
هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر
شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ
فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې
چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به
ئې وئیل چې ,, بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د
مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ,, ګورې نا ...
ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر
تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د
جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ
د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورټې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ماښام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پېښې وغزولې ـ هغۀ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړۀ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ ته را روانه وي ـ هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم ـ پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مۀ څمله ناروغه به شې ،، خو هغۀ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ،، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه ـ

شپه يخه وه ـ د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې ـ خو د مازيګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم يخې وې چې ښنګه ښنګه شپه پخيده ـ د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده ـ دوه درې ځله د پيشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رانېغ شو ـ کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل ـ چې کله شپه ښۀ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غونډې بيرته شوه ـ په شېر ګل يوه تبه تله او بله راتله ـ هغۀ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدۀ چې ورو ورو د هغۀ کټ پورې راورسېده ـ هغۀ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ,, چا ،، برستن ورو غونډې راښکه او بيا غلې غونډې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل ـ د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ

څۀ ساعت خاموشي وه او بيا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله ـ هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ويرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل ـ د شېر ګل په ذهن کښې د رسوايئ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرئ کښې لاړې اوچې شوې ـ د وينې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې ـ ,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ، ،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي ـ هغه برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه ـ لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ ـ د هغۀ هر يو رګ بې اختياره دانګل او د پلار د بې عزتئ احساس په يو دوه کښې اټاله کړے ؤ ـ هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي ـ هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو ـ ,, د خان کاکا زوم بيګا د امريکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ څاروؤ له ګياه راوړم ـ هغه د پلار د پښو اواز اورېدو ـ چې د کوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې يو بل طوفان راپورته کړو ـ هغه نۀ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه سترګې لګوي ـ مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل ـ خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو ـ هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړيتوب نۀ پوهېږې خو اودرېږه چې دا بړستن درنه ګوزار کړم چې پاځې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وختله ـ هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړۀ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي ـ

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو بړستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه ـ شېر ګل زړۀ کلک ونيولو او سترګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خيالے ،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نۀ شو ـ د مور نه ئې مخ واړولو او چې سترګې ئې پرانستې نو کشر ورور خيالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو ـ شېر ګل يوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دياړې ،، ستړے کړے خيالے لا اوس هم بې غمه اودۀ ؤ ـ

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودۀ پراتۀ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهينکس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله کله به ئې يو بل ته وکتل ولې بيا به ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د يو بل د زړۀ درزار اورېدۀ. ولې چا هم دا همت نۀ شو کولے چې د غه اظهار په شونډو راولي. په دېوال باندې يو جولا چاق چاق خپلې جالې ته روان ۋ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله کښې د ښښتې ماشي د څانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوږه خوږه هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزیدو دغه اواز هم اوریدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, یو خاموشه اظهار ،، د مینې خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهیدل ـ ,, جمال ،، چې د ډیر وخت نه د ,, شمیم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختیاره ووې ,, ش ـ ـ ـ شمیم ،، شمیم لکه چې د یو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سینه کیږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئیل غواړم ،، شمیم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغیر ئې منګل د هغۀ په سینه کیښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شمیم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شمیم د خپلې سینې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤریدې نو وبوږنیدو ـ هغه د شمیم لاس په خپلې سینې پورې کلک ونیولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په نښتې اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شمیم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې ـ جمال د هغې په خوله لاس کېښودو ـ او بیا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونیوؤ ـ ,, داسې مهٔ وایه شمیم په ما اعتماد کوه ، مکمل اعتماد ،، ,, زما په تا مکمل اعتماد دے ـ خو خدائے خبر جماله ... خدائے خبر چې دا زړهٔ مې ولې کله کله دا خبره نهٔ مني تا خو زهٔ په داسې امتحان کښې اچولې یم چې زهٔ ئې هډو په چل نهٔ پوهېږم ـ ما خو چرې دا سوچ هم نهٔ ؤ کړے ـ دا هر څهٔ څنګه اوشو ،، ـ شمیم یو نظر ښکته وکتل او بیا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې ـ ,,کاش وخت هم په دې ځائے اودرېد ے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے ـ کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے ،، ـ هغې دومره قدرې ووې او بیا ئې خپلې اوښکې قابو نهٔ کړے شوې ـ جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مینې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله ـ ,,شمیم زما دې ستا په دې پاکه مینه قسم وي چې ما نهٔ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړهٔ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي ،، ـ

په دې اورېدو خدائے خبر شمیم ته څهٔ خبره رایاده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رېبدونکوشونډو ئې ووې ـ ,,جماله ماله داسې کول نهٔ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده دا ما څهٔ وکړل ... زهٔ څومره کم عقله یم ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کټ لنګې ته کښېناسته او په دواړه لاسونو کښې ئې خپل مخ کلک ونیو . جمال څۀ ساعت اټاله اودرېدو بیا ئې په غریو کښې ووې . ,, شمیم تۀ د جذبو په صداقت ایمان لرې ، ، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه . ,, زۀ د مینې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے . تۀ باور لره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناسته ئې نو زۀ به درته ګورم . شمیم زۀ یو شډل پښتون یم او د یوې پښتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ، ، د شمیم زړۀ له خدائے خبر چې بیا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وینوه . ,, تۀ نۀ پوهېږې ، ، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه .

د کمرې نه بهر د شمیم مور چا سره په خبرو تیزه تیزه لګیا وه او دلته د جمال په زړۀ کښې د مینې طوفان غورځنګونه وهل . ,, شمیم داسې مۀ کوه څوک به راننوځي ، ، راځي دې کنه زۀ د چا نه ویرېږم خو نه ، ، شمیم په اعتماد ووې . که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سیلۍ وړے ؤ . هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنزدې شو او په رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده . د جمال په ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل . هغه د شمیم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونیوؤ . د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې. د شمیم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کېفیت اندازه ونۀ لګولې شوه. هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شمیم په سترګوایښې وې.

او چې بیا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شمیم په زیړو تښتیدلو شونډو ایښودې نو د کمرې دروازه په درز بیرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو. نوکر په وار خطایۍ رامنډې کړې ,, سر ...خېر خو دے کنه ،، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو. جمال په بقو سترګو یو نظر نوکر ته وکتل ,, یو ګلاس اوبۀ،، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه. د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختیاره دانګل سترګې ئې پټې کړې یوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,,تهینکس ګاډ ،، (THANKS GOD)

داسې حــالاتــو زورولے یــمه
چې تصور دې هم کولے نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبیدار نېک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا یقین نۀ راتلو چې ګني د هغۀ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے۔ هغه د خپل ریټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغۀ په وړاندې د هغۀ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي۔

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم يوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعليم د کمي په وجه ايله د صوبېدارۍ عهدې ته رسيدلے ؤ ۔خو هغه مايوسه نۀ ؤ او د خپل ارمان د تکميل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې۔ ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ ۔پلار به د شپې تر ناوخته پورې زوي ته د خپلې نوکرۍ د زمانې قيصې کولې ۔او زلمي ارشد ته به ئې وئيل چې زۀ د هغه ورځې په ارمان يم چې تا د فوځ د يو لوئے افسر په وردۍ کښې ووينم ۔هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئي ايس ايس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونه راجمع کړي وو۔

او بيا هغه ورځ هم راغله چې ارشد د کمېشن په وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کواټ ته د آئي ايس ايس بي دپاره لاړو ۔او د مقابلې په دغه منډه کښې د خپلو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو۔ د څو ورځو د امتحان نه پس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې يقين او اعتماد دواړو چورلکونه خوړل۔ د ارشد په ليدو د صوبېدار نېک عمل خان زړۀ د خوشحالۍ نه بې اختياره ودانګل او د زوي نه د څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېدو نه وړاندې ئې په درز سلوټ وکړو. ارشد د خندا شین شو. او پلار ته بې اختیاره ورتر غاړه وتو او بیا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ایس ایس بي د ټریننګ قیصې کولې. او هغوی ټول ورته غوږ غوږ وو.

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې. مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ سترې کېده. ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې وړاندې نه د خیرات دپاره د ,,ګوندل،، نه مېښه راوستې وه. ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ ځکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو. هغه د خیالونو او فکرونو یو لوئے سیلاب په مخه کړے ؤ. هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو. هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپایان دي. په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوی ته د چپ کیناستو حکمونه هم ورکول. په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسیقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځي بینډ غږېږي. د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل. فلائنګ کوچ لکه د سیلۍ روان ؤ. او چې کله ئې د یو ټرک نه لار اخسته نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نۀ د چا د ژړا اواز راغے او نۀ د چا سلګۍ واؤرېدې شوې. په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نۀ راتلو. او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نۀ شو کېدے. په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل.

بیا صبا له د اخبار په وړومبۍ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو. چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ . . . او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو.

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونۀ لګېده ،،.

کـــره وره کرښـــه د شـــکو پـــه ســـر
وختـه ! لاجوړ نۀ ووم چې وران دې کړمـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

تهوله ورځ باران ورېدلے ؤ ـ او چې کله د ژمي دغه یخه ورځ د تیارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ ورېځو په یو بل پسې منډې وهلې ـ سپوږمۍ به کله کله وریځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو ـ یو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې ـ بیا به ئې لکه د ناوې سترګې د وریځو په پلوشو کښې پټې کړې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا د دغه برېښنا سره په غړونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدۀ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړي وي ـ د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څۀ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې درنې څپېړې ورکوي ـ

سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغۀ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغۀ په ګس مټ او ښي خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په ځان پسې ځان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نۀ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دویم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ... دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغۀ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغۀ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ... او ورته ئې د دننه راتلو اووئیل ـ

سیفور یوه اږده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغۀ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سيفور اولګېده نو بابا د هغۀ زخمونه واضح اوليدل.

دواړو به يو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولے. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څۀ پټۍ درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پټۍ پسې پاڅېدو نو سيفور ورته بيا په ډېر غور اوکتل. بابا څۀ ټوکي اوسوزول او چې د سيفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سيفور داسې محسوسه وله لکه د هغۀ په زړۀ ټکورنه لګي. چې کله د سيفور لږه تسلي اوشوه. نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو. او ورته ئې اووے چې اودۀ شه چې کله صبا راۀخېژي نو ... بيا به پخپله مخه ځې. سيفور بابا ته يو ځل بيا په غور اوکتل. بابا د هغۀ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سيفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ډزه په مقابله کښې لګېدلے يم. او که چرې تاسو راله امن نۀ وے راکړے نو ... ،،

د بابا او سيفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حيرانه اودريده او دې فکر يوړه چې په دې توره تيارۀ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نزدې راغله. څهٔ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونيوهٔ. بيا ئې د ورهٔ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه. د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سيفور په مخ پرېوتو. زړهٔ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو.... خو خاموشه پاتې شوه.

د سيفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده. هغه اړخونه بدلول او د سپين ږيري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې. ,,ما په ژوند کښې ډېر څهٔ ليدلي دي. د خپل هوس دپاره مې ډېرې وينې توې کړې دي خو... اوس ملامته يم. ماته احساس کېږي چې که پردې سل کورونه وران کړې خپل يو نشې آباده ولې،، . بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو. او بيا ئې سيفور ته اوئيل. ,,مېلمه چرته خپل زړهٔ دې هم درد کړے دے. سيفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بيا ئې. يو سوړ اسويلے اوکړو. ,, هو بابا يوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي. زما په ضمير بيا بيا چکونه لګوي. خو... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څهٔ کوي چې د انسانيت ترې هم ويره کېږي،، . ,,هو تارښتيا اووے،، . بابا د سيفور د خبرې تائيد اوکړو. ,, تا راته قيصه کوله،، . سيفور په اوچو شونډو ژبه راښکله. ,, بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې. ماته چا اووئيل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده ـ لوئے افسر دے ـ او نن صبا به د پینشن پنځه روپۍ را اخلي ـ د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل ـ او په وازه خوله ئې اووے ,,بیا ،، ؟ سیفور اړخ بدل کړو او قیصه ئې بیا شروع کړه ـ بیا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اوزئ ځي ځکه نو د هغۀ څارنه مې شروع کړه ـ او چې په کومه ورځ هغه د بینک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بینک کښې ولاړ ووم ـ د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمیر سترګې ړندې کړې ـ چې هغه د بینک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم ـ هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصې دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے ... بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ځلوېښتو کالو خوارۍ په لږ ساعت کښې اوتروړله ـ او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزې په سر اوویشتو ـ بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سوالیه نظر نشم هېرولے ـ کله هم نه ،، ـ

چې څنګه سیفور دا قیصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدلیدل رابدلیدل ... چې کله د اور لمبه تیزه شوه نو سیفور د بابا د مخ تښتبدلي رنګونه اولیدل ـ خو هېڅ ئې اونۀ وئیل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلے غونډي پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه . او چې کور ته دننه شو . نو سیفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اولیدو . د هغهٔ سترګې بقې را اووتې په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې . هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه . چې څنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کیخودو . بابا اوبوګنیدو . چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه . د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل . بابا به څهٔ وئیل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څهٔ واؤریدل . زما په زړهٔ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے . خو دا د یو پښتون کور دے . او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغهٔ ډز کول نهٔ پښتو ده او نهٔ غیرت دے . بابا نن سیفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده . ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،، .

سیفور دا هر څهٔ په خپلو غوږونو واؤرېدل . هغهٔ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو . او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بیا سیفور د شپې په تیارهٔ کښې په تیزۍ سره وتلے ؤ . بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغهٔ ته هېڅ نهٔ ښکارېدل ـ ـ . څو لحظې پس د ټول کلي خلقو یو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړۀ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونۀ وئیل .

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو .

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په سادګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازيګر ښکلاګانو يو بل له غاړې ورکولې . په تنورونو به د پېغلو خنداګانو نوره ګرمي پېدا کوله . د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې . کورونه ,, خړ ،، وو خو ضميرونه پاک وو . کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو . ديوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,لوظونه ،، پاخهٔ وو ـ په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې ـ

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې ـ خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلے ـ

د دوارو د کلیو تر مینځه ایله دوه میله فاصله وه ـ ځکه نو غم ښادي شریکه وه ـ مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه ـ جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو یار ؤ ـ دوارو د ځوانۍ ډېر رنګونه په یو بل شیندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه ـ او بیا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په یو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه ـ مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ ـ

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعیم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ ـ مېجر صیب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قیصې کولې ـ که هر څو هغې دغه قیصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې خو د ورور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نیولے ؤ ځکه چې مېجر صیب په کشمالې ډېر زیات مئین ؤ او کشمالې ته د دغه مینې پوره پوره احساس ؤ.

بلخوا جمال د مرجانې په ټول ټبر ګران ؤ. ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه. هغې به چې کله جمال ته په ډېر مینه ,, بهائي جان ،، وئیلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالئ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر یو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهېدو.

د وادۀ نه یو نیم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کېدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دؤ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټئ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمیر به ئې د یو بل نه داسې عجیبه عجیبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به یوه دوه خطا شول. د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئیل کوم چې صرف هغې اورید ے شول.

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه. کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه. مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان،، نه په دروغه ګیلې مانې کولې - ورځ تېره شوه - او چې کله ماښام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے - په کور کښې خنداګانو جوختې غاړې ورکړې - کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل ورور او ,, بهائي جان ،، له کټونه سم کړل - خبرې وشوې - ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل -

ټول خلق اودۀ شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو - هغې بیا بیا اړخونه بدلول - چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سېوا شوه - په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو - ولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو - کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال ونښتو - د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه - زړۀ به ورته ډېر څۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو - زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټین کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو - دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو - جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ - ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده ـ ګېر چاپېره ئې تورې تيارې ته وکتل ـ بيا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه ـ د هغې په هر رګ کښې وينې ټوپونه وهل ـ ساه ئې لنډه لنډه کېده ـ لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نيولې وه ـ

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه ـ يو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بيا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي ـ هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ايله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې ـ د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي ـ زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته ـ مېجر صيب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بيا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته ـ

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه ـ او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پرمخې راپرېوته ـ هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته ـ او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بقې سترګې مړه پرته وه.

تــا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, **جنت ګل** ،، **اسمان ته وکتل**. او بیا ئې یوه اوږده ساه راښکه بېلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تیارۀ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو. جنت ګل ددغه کلي والو سیوري لیدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل. هغه ټوله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو د کمي په وجه ئې اوبۀ خور سرته نۀ ؤ رسولے . د هغۀ خولې له دوه درې ځله یوه ټپه راغله اوبیا ئې داسې د ذهن نه په ببرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونۀ لګولې شوه .

کلے دومره لرې نۀ ؤ . جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نو بیا په کورونو کښې رڼاګانې بلې کړے شوې وې . هغه د خیالونو په ژور سیلاب کښې د ځان نه ورک ؤ . ځکه نو ورته دا پته اونۀ لګیده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسیدو . هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه . خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبیا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے .

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ . او چې کله به چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورته کړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو . هغه په فکرونو کښې ورک ورک یو اړخ ته پخه ډډه وهلې وه . او د ټولې ورځې د ستوماني د ویستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زیر زیر کتل .

کلے د ټولو شریک ؤ . ځکه نو ورکښې هر یو مخ د بل سره اشنا ؤ . دا ددغه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو یوه حصه وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغۀ د ماښام روټۍ هم نۀ ده خوړلې. هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړۀ کښې ئې يوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغۀ ئې احساس نۀ شو کولے. په کور کښې ډيوه تته شان بليده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښۀ ده چې کور ته راغلې ،، جنت ګل د ډيوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې وليدې. زړۀ ئې يو نرے غوندې درز وخوړو. ,, خېر خو دے کنه ،، د هغۀ مرۍ وننښته. ښځې ئې په خپل شليدلي پيڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو. ,, د نازکې تبه هډو کمېږي نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بيا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغري په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه. هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونۀ وئيل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو.

ساعت پس کور ته د لالټين يوه رڼا رادننه شوه. د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې اندازه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ ـ بابو صيب چې کله د نغري خوا ته ورغے او د نازکې په تندي ئې لاس کېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زياته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده کپړه څو ځله کېښوده اوبيائې ورله څۀ شربت ورکړو ـ بابوصيب جنت ګل ته تسلي ورکړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا له ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، ـ د جنت ګل په مرۍ کښې لاړې ونښتې ـ بابو صيب ته ئې په سوالي نظرونو وکتل خو بابو صيب د هغۀ په وړاندې هيڅ ونۀ وئيل او صندوقچه په لاس واپس روان شو ـ

جنت ګل ماشومې لور ته او بيا خپلې ښځې ته وکتل څوک چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه ـ ,, حوصله کوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبيرګے وکړو او په نښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې ـ جنت ګل خپلې ښځې ته وکتل د هغې په مخ لکه چې د اطمينان نښې ښکاره شوې وې ـ ماشومې ته ئې زر اوبۀ ورکړې ـ د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وکتل او بيا ئې مور ته وکتل او بيا ئې سترګې پټې کړې شپه ورو ورو غزيده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو يو بل ته په سواليه نظرونو کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکي تبه بیا سېوا شوې وه. سترګې ئې پټې وې. چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو. مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه. او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تادي کوه په لاره کښې چرته ایسار نۀ شو ، ،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکداران ، ، د تلاشۍ دپاره ودرولو. جنت ګل ورته په رپېدونکو شونډو خبره وکړه. او هغوي څکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو. ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیرې پرتې وې. او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ، ، ولاړ وو. هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول. د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله. جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولے شي. اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے یم. او بیا زما سره زنانه ده. لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څۀ شے دے. ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ، ،وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه. د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لاهلته نۀ ؤ رسیدلے. د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغۀ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هیبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې څۀ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغۀ په رپېدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصیبه ،، د رحیم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه ـ هغې ته یاد وو چې ایله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بیا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصیبې په ژوند کښې د امید اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وتړل. هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه. هغه ماشومه وه. پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکري ئې ونۀ لیده. چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئینه کښې خپل ځان ته وکتل.

د هغې په مخ کښې د وختونو کرښې واضحه ښکارېدې. په تورو ویښتو کښې ئې ,, سپین ډکي ،، یو بل سره غاړه وتي وو. د هغې زړۀ ډوب ډوب شو. ژوند ورته په خپل کمزوري وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو. او د بار دغه احساس د ښه نصیبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه. هغه به چې کله د فرش صفایۍ ته برنده کښېناسته نو بیا به راپاڅېدے نۀ شوه. د وجود په هر رګ کښې ئې نینې ورتیدې. ولې هغې به چاته هم ګیله نۀ کوله. او بیا ورو ورو دغه کمزورۍ ښه نصیبه د کټ کړه. هغه به ټوله ورځ اوشپه ټوخیده. دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه.

یوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په یخنۍ کښې ئې ښه نصیبه بهر په دالان کښې په ټوخیدو ولیده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ، ، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ، ، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصيبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لږه فاصله کښې د څاروۀ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصيبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسيده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برېستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو . هغه به يوازې پرته وه . مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صيب ، ، د بيمارۍ نه کرکه کوله . صرف بهادر کاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصيبې له ډاډ ورکړو.

د څو مياشتو پرله پسې ناروغتيا ښه نصيبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سيلاب په مخه کړې وه . يوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختياره ياد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بيا د يوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه . ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه . د هغې په بې وسه زړۀ کښې يو معصوم غوندې ارمان راؤپاريدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بيمارۍ پته ولګي او بيا راله ډاکټر راولي ، ، . څو ورځې هغه د امېد او ,,مايوسۍ ، ، سره په جنګ وه . خو بله ورځ ئې په رښتيا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله۔

دې اورېدو سره د ښه نصیبې په کمزوري مخ پیکه رنګونه غاړې ورکړې ۔ هغې د برېستنې نه سر رابهر کړو ۔ اوبیا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤریدو نو د سکون یوه اوږده ساه ئې راښکه ۔ هغې ته ځان په رښتیا ,,خوش نصیبه،، ښکارېدو ۔ د ډېرې خوشحالۍ نه ئې سر په خیرنه برېستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نېغ ونیول ۔ د هغې زړۀ بې اختیاره درزېدو خو په دغه درزا کښې یو پټ سکون ؤ چې ښه نصیبې له ئې تسلي ورکوله۔

د ډېر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصیبې د مشر خان رعب دار اواز واؤرېدو ۔,, زما کشري بچي بیګاه تولـه شپه شوګیره کړې ده ۔ څنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصیبې وار خطا شو چې ګني د کشر خان طبیعت ډېر خراب دے ۔ د یو ساعت دپاره ترې خپله بیماري هېره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ ۔ د بنګلې نه دوه موټرې په یو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کېدو ۔ او عن تر دې چې غېب شو۔ ښه نصیبې په کټ کښې ډډه بدله کړه ۔ او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ ۔ د هغۀ په مخ مایوسي خوره وه او دغه مایوسي د ښه نصیبې تلوسه نوره هم سېوا کړه ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغـے ښـه نصـیبې ورتـه پـه رپـېـدونکو شــونډو څــۀ وئیــل غوښــتل چــې بهــادر کاکــا پخپلــه خبــره راواخستله ـ ,, کشر خان بیګا ټوله شپه خوب نۀ دے کړے یـره خو عجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې تـرې نه پـه وارخطایۍ تپـوس وکړوـ ,, نـو ګنـي خـدائے مکـړه ناروغـه د ے ،، ـخـان نـۀ د ے ناروغـه د هغـۀ سپے ټـائیګر ناجوړه د ے ـاو مشـر خـان ورلـه د ښـار لـوئے ډاکټـر راوسـتے وو ـ د بهـادر کاکـا خبـرې سـره پـه ښـه نصیبې سر وچورلیدو په مخ ئې دوه کـږې وږې اوښـکې راغلـې ځـان ورتـه ډېـر بـې ځوکـه ښـکاره شـو ـ هغـې د حسـرت پـه ډکـو سـترګو مخـامخ د رحـیم الله خـان لـورې بنګلـې تـه وکتـل چـې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیوري تت شـان ښکارېدل ـ هغې دغه سېورو ته په سلګو سلګو ژړل او سـېورو د هغې په بې وسۍ په بق بق خندا کوله ـ

ځوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
ځوک پـه خپل نصیب په چغو چغو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

رېـل ګـاډي ځـو کريکـې ووهلـې .او بيـا يـو درز سـره وخوزيدو .سهېل دغه درز په خپله سينه کښې محسـوس کړو . هغـه د سـګريټ نـه يـو دومـره اوږد کـش راښـکو چـې سـګريټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغـه لمبـه ونۀ ليـده .او دا غـالباً ځکـه چې د هغۀ په زړۀ کښې ددې نه زياتې لمبې بلې وې .هغه د ريل ګـاډي د کـهړکـۍ نـه سـر رابهـر کـړو .پـه سټېشـن کښـې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول ـ او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو ـ سهېل هر چا ته په ژور نظر کتل ـ د جدایۍ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه ـ د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو ـ د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وخته ـ هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو ـ

سیما لکه د ماشومانو په سهېل پسې رامنډې کړې هغه لا سهېل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار ترې نه ښۀ لرې کړه ـ سیما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه ـ د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو ـ هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه ـ

سهېل او سیما دواړه د یونیورسټۍ ملګري وو ـ په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې ـ سهېل د ډېر لرې نه یونیورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنۍ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت ټس ئې هم خور وو ـ سهېل څو څو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او وروڼو پېژندو ولې د سهېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند خوئي او حياناکې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ ـ د يونيورسټۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تير شول ـ چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سيما ته دغه اندازه ولګيده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي يوه نغمه اچيړله ـ هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې توې کړې ـ خو وخت ددغه اوښکو هيڅ پروا نۀ شوه کولے ـ

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ څو ځله دا فيصله وکړه چې پلار ته د سيما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده ـ څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګير ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وخته چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په يو بل پسې منډې وهلې ـ هغه څو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنيا ته د خپلې مينې قيصه بيان کړي خو د ,,خانداني رواياتو ،، او د مشرانو د ,, عزت ،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تويولې ـ

کوژدن وشوه ـ سندرې ووئيلے شوې ـ مبارکيانې واخستے شو ې خو سهېل به چپه خوله يوازې ګرځېدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فيصله اوکړي خو د سيما رالېږلي خط د هغۀ په ذهن کښې يو طوفان راپورته کړو ـ ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته ليکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تيږه کېښوده ـ زۀ خفه نۀ يم خو دا يو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي ـ چې کاش ما هم دغه جينۍ يو ځلې ليدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي ـ زما کوژدن هم پرون مازيګر د ماما زوئے سره وشوه ـ تۀ خفه کېږه مه ـ دا د نصيبونو خبرې دي ـ د سيما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ ـ هغه د ځان نه بيا بيا دا تپوس کولو چې اخر سيما ته دا هر څۀ چا ووئيل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر يوړو نو د وينې رفتار ئې سېوا شو ـ د هغې په بې وفايۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې ـ د دلاسو دا ورځې هم داسې تيرېدې ـ د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سيما ياده کړه ـ د ترۀ لور څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسيدۀ ـ

کال پس چې کله سهېل د يو زوئے پلار شو نو د ماضې يادونه ئې د ذهن نه وويستل ـ او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه ـ ولې د اشنايۍ دغه آئينې هله ,,درز، ، وکړو چې پوره درې کاله پس د سيما دوېم خط راغې هغې دا ځل هم يو څو ټکې ليکلي وو ـ ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یقین وکړه ډېره خوشحاله شوم ـ او هن رښتیا زما هم یوه لور شوې ده بالکل زما په شان ـ ستا زوئے به بیخي ستا په رنګ وي ـ خو خفه په دې یم چې لیدے ئې نۀ شم ـ زما دپاره ورسره ډېره مینه کوه،، ـ

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سیما او د هغې د ماشومې تصویرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سیما لور یو نظر ووینی ـ خو اوس دا خبره ګرانه وه ـ سهېل خط د یونیورستۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي،، کېښودو ـ او بیا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل ـ هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې یوه وړه فیکټري ولګوله ـ چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو ـ

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خوریدو وو ـ د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې ـ یوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو ـ ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چیټۍ د کور په پته راغلې ده ـ خدائے خبر چې د چا ده ،، د سهېل رنګ زیړ وتښتېدو ـ هغۀ ښځې ته د چیټۍ د راخستو ووئیل ـ هغه په خط پسې پاځېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل ـ چې ښځې ځنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ یو درز وخوړو ـ زر زر ئې خط پرانستو ـ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهېل زړۀ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورستۍ کښې د هغه ګورې ونې سیورې ته کښېناستم چرته به چې ما او تاکله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله ښارته راځې نو ددې ونې سیورې له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سیورې پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،،.

د سهېل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهېل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځویشت کاله پس بیا د سهېل بچي زلمي وو. هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهېل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې. یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډډه وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلے ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله. سهېل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو. د ډاکې نه ئې خط واخستو. د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل. د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل . سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلي وو.

,, پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو ویښتو ته فکر یوړم . ستا د سر ویښتۀ خو به هم سپین شوي وي کنه او په دغه سپینو ویښتو کښې به تۀ څومره ښکلے او درونـد ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چېړي ،،

سهېل څو څو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختیاره راغلل ,, واقعي چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغے خپلو سپینو ویښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکې شو او بیا ئې د زړهٔ د تل نه یو سوړ اسویلے د شونډو سرونو له راغے۔ خو په خوله ئې هېڅ هم ونهٔ وئیل۔

څو کاله پس د سهېل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغهٔ په ژوند د تنهایۍ توري وریځې ګورې ګورې شوې۔ هغه به تهوله ورځ یوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ ۔د کتابونو لوستونه ئې زړهٔ موړ شو ۔خو په دغه تنهایۍ کښې ئې یو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه۔هغهٔ د ډاکې نه په رېبدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو۔د پارسل دپاسه لیکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سیما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلې غوندې اوخندل او بیا ئې اووے ,, تهٔ ګوره لېونۍ زهٔ پرې اوس هم ګران یم ،، بیا ئې ډېر په احتیاط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهېل خطونه ، د هغهٔ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهیل نه پخپله هم هیرې وې۔سهېل ددې هر څهٔ نه زیات د سیما خط لوستو ته لېواله ؤ۔ د پارسل په ویخ کښې یوه لفافه د سهېل په نوم وه سهېل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانستـه ۔او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې ۔

,, ما وبخښه سهېله ! ما وبخښه ځکه چې زه مړه یم۔پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلے ؤ۔دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې يوې ملګرې له دې وصيت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي ـ تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے ـ خپله
لېونۍ سيمه وبخښنه ،،ـ

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه خط پرېوتو ـ او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سيما ليک د هغهٔ په سينه پروت وو ـ او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې ـ

کـه وختونه دي تېر شوي زما مينې
خو زما په هره ساه کښې لااوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـهٔ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې ددغـه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل . بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې . په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپـه لپـه خاورې ولیدې. د هغـهٔ ذهـن تـه د باچـا خـان هغـه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سـرلوړۍ دپـاره کـړې وې . ځـان سـره ئـې دومـره قـدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بیا ئې رکشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څۀ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې يو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو ـ هغۀ څۀ ساعت دغه تماشه کوله او بیا چې کله نورو خلقو د سړک د یوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے ـ

دلته ئې بله لوبه ولیده او هغه دا چې د پیدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نایان ناست وو چا ږیرې خریلې چا ویښتۀ جوړول او بیا به ئې دغه ټول ویښتۀ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول ـ هغۀ څۀ ساعت دا هر څۀ ولیدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغۀ د خپل اوږد کوټ د جېب نه رومال راوویستو او پوزې ته ئې ونیو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پیشوګان پراتۀ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوریده ـ هر چا پوزې نیولې وې ـ او په منډه تیریدل راتیریدل خو چا کښې دا همت نۀ وو چې ددې زیاتي تپوس ئې کړے وے ـ

هغۀ نیت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې یه ,, د خدائے نیک بختـه دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزاریٔ ،،؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي . هغۀ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لړ په غور وکتل . نو پوهـ شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئے دفتر دے . هغۀ ځان سره ووې چې دا د مردارو ځناور بدبُو خو به په دې لوئے لوئے افسرانو هم لګي کنه نو بیا څۀ وجه ده چې دوي د دې بې حسۍ مخ نیوے نۀ شي کولے .

زړۀ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر دے ،، اسویلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډېرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه . هغۀ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نۀ پوهېږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو. هغۀ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړۀ له ئې څۀ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هېڅ ونۀ وئیل او بیا څۀ ساعت پس هغه د وزیر صېب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ .

د هغۀ نوم غمخور ؤ . د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک . ولې خپل غم ئې دومره درووند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغۀ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو ستړے کړے ؤ او د مایوسۍ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته سترګې نیولې وې۔

د هغۀ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغۀ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نۀ پریوتو ځکه چې نۀ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نۀ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو۔

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتیا ورله د حوصلې ځټ ومروړلو۔ نو د خپل کلي په ,,ممبر صېب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغۀ نه د ,, وزیر صېب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو۔ او نن هغه په دې ارمان او په دې امید د ,, وزیر صېب،، سلام له راغلے ؤ۔

هغه څۀ ساعت خاموشه ولاړ ؤ ۔خو چې کله په دغه انتظار ستړے شو نو د وزیر د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, یا هلکه هغه وزیر صېب چرته دے،، هغۀ پوزه وچونړله ۔په څو ډکو بریتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ځټ ئې ووې ,,صېب میټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د میټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ے ۔نو څۀ ساعت ئې بیا انتظار وکړو ۔ هغه لا په دویم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې ۔ هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,درته مې وئیلي نۀ دي چې صېب په میټنګ کښې د ے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختـه ۔زړۀ تـه ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي لـه څټ لکـه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو ۔

هغه لا د وزیر صېب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو ۔غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کلیمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغیر ئې د وزیر صېب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه ۔هغۀ د ننوتو سره د وزیر صېب په کړس کړس خندا واؤریده ۔چې مخامخ ئې وکتل نو وزیر صېب یو څو جینکو سره په خبرو کښې ورک ؤ ۔چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګیدې نو تند ے ئې تریو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا ۔ ۔ ۔ ۔د ممبر صېب خط د ے ۔د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزیر صېب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د تلۍ په بټن ګوتې کېښودې ۔ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزیر صېب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بیا ئې یو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل . د بریتو څو ډکي ویښتهٔ ئې نیغ ودرېدل هغهٔ به لاڅهٔ وئیل چې وزیر صیب پرې سترګې راسرې کړې ,,درته مې شل ځله وئیلي دي چې زهٔ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مهٔ راپرېږده . خو تهٔ غالباً د شرافت په ژبه نهٔ پوهېږې ،، .

نوکر د څهٔ وئیلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوهٔ او په دیکو دیکو ئې د کمرې نه وویستو . او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,, صیب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل . غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,, ارمان ارمان دے بد نصیبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بیا .... ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارهٔ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سوالیه نظر وکتل . غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې . مراد به دې کور ته راشي وزیر صیب ته مې د ممبر صیب خط په خپل لاس رسولے دے . او بیا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته راننوتو نو د هغهٔ په لاس کښې د بدلۍ د اردر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم وُ .

د انصاف طمع به څوک د چانه اوکړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو ـ لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو ـ په دواړه مخه به ئې ښکل کړو ـ او لاس به ئې اخستې نۀړ وه ـ چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل ـ

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ ـ ګلاب دین په خپله ټوله علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ ـ د هغه نه بغیر به هره مشاعره نیمګړې وه ـ ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو ـ د هغۀ د فکر الوت د هغۀ د ذهن وسعت دومره سپوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل ـ

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغۀ په مزاج کښې عاجزي وه ـ د هغۀ په عادتونو کښې سادګي وه ـ او د هغۀ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ ـ ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغېر پرېخودے وي ـ په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خواږۀ لګېدل ... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې ـ او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ ـ هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ؤ ـ لونګین چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم ایخودو نود هغۀ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ ـ هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو ـ د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو ... زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي ـ

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین ... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو ... چې څنګه د ,, لونګین ،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنیاګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دین شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو ـ چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئیلے کېدل ـ د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو ـ چې د ګلاب دین بابا شعرونه دې اووائي ـ

د خپل بابا په وجه د لونګین ادبي دنیا هم ډېره فراخه شوې وه ـ یوه ورځ چې کله هغه په یو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپین ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوریدو سره لکه چې لونګین په سوچ کښې لاړو ـ د خولې نه ئې بې اختیاره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, یو ځل ،، اورېدلے دے ـ ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجیبه سړے ئې ,, چنار ،، صېب خو پوره د پنځوسو کتابونو لیکوال دے او تائې ایله یو ځل نوم اوریدلے دے ؟ او بیا هغه ملګري لونګین ته د ,, چنار صېب،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغهٔ په ذهن کښې د ,, چنار صېب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې ـ

هغه ډېر ناقراره وو ـ او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صېب لیدو ته لاړ شي ـ د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صېب کلے دومره لرې نهٔ وو ـ خو لار ئې ورکه ورکه وه ـ ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صېب کلي ته را اورسیدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صېب درک ورنکړو ... لونګین د لږ ساعت دپاره اتهاله ودرېدو ـ او دې سوچ یوړو چې ،، زۀ بل کلي ته خو نۀ یم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے لیکوال څنګه نۀ پېژني ،،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته یو بوډا کاکا اووے چې ،، مېلمه تۀ . . . هاغه اتهي وال چنارے خو نۀ یادوې ،، لونګین ورته اووے نه بابا ... زۀ سپین ګل شاعر یادوم ... بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګین چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه یاده کړه نو هغوي ورته اووے چې ،،...او ...او ... مونږ ئې پېژنو ،، ددې اورېدو سره د لونګین لاړې تیرې شوې ـ

هغه چې د سپین ګل کور ته اورسیدو نو یو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې یو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زیات نۀ ؤ ـ په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپین هم نۀ ؤ ـ سړي لونګین ته په غور اوکتل ـ ،، لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګین په اوچو شونډو ژبه راښکه ... ،،او جي،، ... زۀ ... د سپین ګل چنار لیدو ته راغلے یم . . . دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب په بق بق اوخندل ـ لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر یوړو ـ زۀ چنار یم کنه ... د خدائے زوره وره ـ څنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه یوه دوه خطا شو ـ او اتالـه اودریدو ـ

چې کله لونګین د چنار صیب سره کیناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله ـ نو چنار صیب اووے ,, ځلمیه پوره اتیا کتابونه مې لیکلي دي ـ ډېر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي ـ او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نۀ دے کړے ـ عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته لیکوال وائي په دوئي کښې خو یو زۀ لیکوال نۀ ګڼم ... او ځلمیه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي ـ د ادب نه څۀ خبر دي ـ

لونګین دا ټولې خبرې اورېدې ـ خو نۀ پوهېدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي ـ اخر ئې زړۀ ټینګ نۀ کړو وئے وئیل ,, چنار صیب تاسو دومره زیات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګیا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نۀ پېژني ـ دا ولې ،، چنار صیب بیا یو ځل په بق بق اُوخندل ـ ,, مېلمه ... دا کلے څۀ چې ددې دور یو لیکوال نۀ زما په قدر پوهېږي او نۀ زما په دې لیکلو ـ خویوه خبره درته کوم ګورې ... راتلونکي څېړنکار به زما په دې ,, تخلیقاتو ،، لوئې لوئې څېړنې کوي ،، ـ لونګین به کله د چنار صیب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دي سوچ یوړو چې که د چنار صیب په دې لیکلو نن د چا غوږ نۀ ګرېږي او څوک ورته درنښت نۀ ورکوي ـ نو راتلونکے وخت به ورته څۀ نظر اوکړي ـ لیک خو هاغه لیک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بیا چنار صیب د نسوارو یو تازه چونډۍ د شونډې د لاندې کړه ـ ,, مېلمه ،، قسم دے چې دا ریډیو ، ټیلي ویژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے ـ او هسې زۀ هم داسې یم ـــ دې ادارو ته څۀ خاص توجه نۀ ورکوم ـ ورک ئې کړه دوئي به څۀ وي او معیار به ئې څۀ وي ،، ـ ددې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپو نه خاورې اوتختیدې ـ د هغۀ په خپلو غوږونو باور نۀ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغۀ ذهن کار نۀ کولو ـ وخت د هغۀ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صیب نه اجازت واخستو ـ او چنار صیب هم په زړۀ کښې شکر اوویستو ـ

لونګین په درنو قدمونو د چنار صیب د کلي نه روان شو ـــ د ځان سره ئې کرل رېبل کول ـــ څو ورځې وړاندې چې د هغۀ په ذهن کښې د چنار صیب کوم تصویر جوړ شوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د لیکلو نه بیخي زړۀ موړ شوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارۀ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه راننوتو ـ ستړے ستړے په کټ کښې پرېوتو... چې دغه ساعت ئې پلار کور ته راغے ـ ولې لونګینه څویه ـ جوړخو ئې کنه ،، ـ هغۀ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه ـ او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه ـ

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو ـ او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مۀ خفه کېږه دا په شمار نۀ ده په معیار ده،، ـ ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ټيټې سترګې ملامته ولاړ وو ـ هغۀ د ځان سره اووے ـ هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نۀ ده په معیار ده ـ

کـه هـر څـو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا ،، وئیلے نۀ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اوده وه . د اسمان په مخ اوښان اوښان وريځې يو بل پسې روانې وې . سپوږمۍ به کله کله د وريځو د مينځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه . ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئيل او پناه به شوه . شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې يو سپي د خپل ستړي ژوند نه فرياد شروع کړو . د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فرياد سره خپله ژړا هم شروع کړه . او تر ډېره وخته به تولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل. د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې. هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ.

د کلي د نورو خلقو په شان ,,لېونۍ،، هم بې غمه اوده وه. خو د هغې په مخ د بیمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغه د وادۀ نه وړاندې سعیده وه مور به ورته کله کله د مینې نه بختوره وې. خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مینې نه ,,لېونۍ،، شوه. خاوند به چې کله هغې ته ,,لېونۍ،، ووئیل نو سعیده به د خندا نه شنه شوه. او خپل ماشوم والے به ورته یاد شو. کله چې شپه نوره هم وغزیده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼا بله کړه نو وار خطا شو. لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زیړ تښتېدلے ؤ. په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې. وېښتۀ ئې ګډ وډ وو. په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولې وي. د هغې ساه راماته وه. او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده. د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې یو بُت خپل حس نۀ لري. هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. بیا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے. او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي ـ د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے ـ خاوند ئې ورته بيا بيا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبيرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئيلے ـ

د يو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند يوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې يو ګلاس اوبۀ رااخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسيدې نو سترګې ئې پرانستې ـ د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې ـ لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بيا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه ـ د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سينه کښې طوفان راغلے وي ـ په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه ـ لېونۍ يو ځل بيا خاوند ته په غور وکتل او وې وئيل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل ـ هغۀ يو ځل بره چت ته وکتل بيا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په يوه ساه ووې تۀ... تۀ وار خطا کېږه مه... بس چې کله خېر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم ـ

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې ـ د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو۔ چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وریځې نورې هم ګورې شوې ۔د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اورېدے شول ۔لېونۍ خپله بیماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي۔

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قیامت پته نۀ لګیده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قیصه کړې وه ۔څوک چې نن مجبوره وه ... د بیمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه۔

صبا له لېونۍ د ګاډي په سیټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه ۔د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو یو لوئے سیلاب په مخه کړے ؤ۔

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه۔د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډي مېدان وي۔اکثر زنانه داسې ښکاریدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د میک اپ نخښې هم د لرې نه لیدے شوې۔چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بیرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې ټېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غټې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بیمارې به وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال یو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ؤ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ لیدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د یو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونۀ لیدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وینه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئیله ـ څوک د بیمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پتې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې ـ ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوي د خولو تپولو دپاره هېڅوک نۀ وو ـ لېونۍ هم په یو کټ کښې غزېدلې پرته وه ـ کله کله به ئې سترګې راپورته کړې ـ ګېر چاپېره به ئې وکتل او بیا به ئې سترګې پټې کړې ـ د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو ـ په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئیل اوبیا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه ـ هغۀ د سردار خولې ته کتل ـ سردار د خپل تندي نه خوَله اوچه کړه او بیا ئې یو سوړ اسوېلي سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ،،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زیړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار ـ زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم ـ زما خاوند هسې هم مانه سترے شوے دے ـ دۀ به لار خلاصه شي ـ او زۀ به د سکون ساه واخلم او بیا هغه په بق بق وژړېده ـ ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بیا په شغ د وارډ نه بهر ووتو ـ د لېونۍ خاوند یو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو ـ هغۀ د شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تيارۀ کېښې بره اسمان ته کتل او په سترګو کېښې ئې اوښکې تلې راتلې .

هغه د فکرونو سېلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه . ددې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مينه نۀ وه ورکړې . ددې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لويه کړې ده . چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي . هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کېښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئيلې . ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولے . او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ . هغه د بيمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلے .

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لااوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه . ډاکټر سردار وارډ ته راغے . د لېونۍ خاوند ته ئې غلې غوندې ځۀ ووې او بيا چې د هسپتال په وارډونو کېښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه . د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ . هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګيا شو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې تووله شپه ئې د هسپتال په کلکو سيمتو روڼه کړې وه. د اپرېشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه.

خلق تلل راتلل.... او بيا دوه ګېنټې پس د اپريشن د کمرې نه يو ستړېچر راووتو چې دوؤ کسانو نيولے ؤ. د هغوي مخونه په سپينو کپړو پټ وو او په ستړېچر سپين څادر غوړېدلے ؤ ستړېچر يو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته يوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونې د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو يقين نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لکه د لېونو ستړېچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړې بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئيل د لېونې خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونې په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پترې ولاړ وو. هغې مسلسل زبيرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بليدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل. دغه ساعت ډاکټر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغۀ يو ساعت د لېونې کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بيا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه. سردار هغې ته څۀ ووئيل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې يوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـین شـو او وې وئیـل ,, دا خـو زرقــېش ده ،، د لېـونۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکې شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ،، .

ورځ یو ځل بیا ستړې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اوده کېـدو پـه غـرض روانـه شـوې وه .چـې لېـونۍ سـترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپل خاوند تـه وکتـل مسـکۍ شـوه .بیا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارۀ خورېده نو لېونۍ نه د هغې خوئېندې ورونړه او مور پلار چاپېره ناست وو.لېونۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوخته نیولې وه او لکه د لېونو ځان سره په خندا خندا لګیا وه .,, زۀ مرګ نۀ غواړم.زۀ ژوند غواړم ډېر ژوند ...د خپلې ماشومې زرقېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ،، د هغې په سینه کښې د مور د مینې احساسات راپارېدلې وو.خوئېندې ورونړه ئې خاموشه وو او د مـور پـه سـترګو کښـې ئې د خوشـحالۍ اوښـکې تلـې راتلې.

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپریشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ویره خوره شوې وه. د هر چا په ذهنونو کښې ,,ډېر سوالونه،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي. ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطایۍ لکیرو ته کتل نو اوبه بوربېدل. او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو. نو د زنانهٔ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې. هغوي به په سوالیه نظر پورته اسمان ته اوکتل. د سپین ږیرو په جلالي سترګو کښې به د تیرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل. خو بیا به د هغوي اوچو تراړو تراړو شونډو کښې دغه رنګونه پیکه پیکه شول. او هغوي به خاموشه پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور ددغه لمبو نه اوباسي. نه چا سره د کلي غم وو او نه چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو. ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه. چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل. د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو ... او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده.

په لکهونو بې کوره ... ژړېدلو، کړېدلو او زورېدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته. خو د هغوي اوښکې نۀ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو. او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو. هر خوا سلګۍ وې. هر خوا ساندې وې. په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو. او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه. څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډواله ؤ په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو. خو.... د حالاتو لمبو وهلي سلګۍ سلګۍ کډواله نۀ د چا په ,, ایمان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام.

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې. د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حیا کړه... او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

به روپۍ هم ملاوېږي .نو د پښتنو د حيا ، عزت او پښتو امتحان راغی... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ ...هم پښتنو اوبائيلو او د حضرت باچا خان هاغه خبره رښتيا شوه چې ,, پښتانهٔ هر څهٔ ته د ټينګې دي خو ,, پيسې ،، ته د ټينګې نهٔ دي ،، .ډېر درانهٔ ورکښې سپک شول .د رجسټريشن د ټول نظام په رڼا ورځ سپکاوے اوشو .خلقو د پيسو دپاره د پينځه ؤ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې .د وس خاوندانو د بې وسه ، يتيمانو او کونډو رنډو حقونه ښهٔ په نره په بډه کړه .او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه .څوک چې سرتور په د يو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو.

شيرولي چا چې... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو په بده ورځ اوښکې تويه ولې او هر څهٔ ته به ئې د ,, شک ،، په نظر کتل.او په خپل ويخ ضمير به ئې فخر کولو.د پيسو لالچ په مخه واخستو .هغه په يوه داسې محکمه کښې افسر وو کومه چې د اولسي خدمت محکمه وه .د هغه کورنۍ ته د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه .خو لالچ ... د هغه په سترګو پردې راوستې .هغه خپل ضمير په خپلو لاسو قتل کړو او ځان ئې په هاغه کسانو کښې شمار کړو د چا چې نهٔ کور وو او نهٔ څوک د تپوس پوښتنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نۀ شو او پیسو ته هم ـ او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څۀ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نۀ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه ـ او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو ـ هغه دا ټولې ,,مُرداري،، خوړې ـ خو کله ورته هم دا احساس نۀ کېدو چې زۀ څه کوم ـ که هر څو د هغۀ تعلق دمذهبي خلقو سره وو ـ خو اوس ترې مذهب هم هیر وو ـ پښتو هم هیروه وه او غیرت هم ـ

شیر ولي ته به چې چا د هغۀ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل ـ ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،، ـ او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه ددغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو ـ چې ناګهانه ورته خبر راغے ـ چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګیدلے د ے ـ د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پریوتو ـ د هغه په وجود لړزان راغے ـ د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې ـ کومې چې هغه په ډېر فخر په بډه کړې وې ـ هغه په لاره کښې زیر زبېخلے ولاړ وو ـ کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې ددۀ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو ـ هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نژدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وي کنه... ما خو دهٔ ته وئیلي وو چې مهٔ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو، عاجزانو حق راته د ګل غوندې څوئے واخستو ،،.شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالٰی هر څهٔ معاف کوي خو پردے حق نهٔ معاف کوي ،، شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ څوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، ـ په شیر ولي دا تولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم څوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال **۱۹۷۵**ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو،، وړومبۍ شعري مجموعه،، چې په کال **۱۹۷۸**ء کښې چاپ شوه.
۳	وینې خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړې شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال **۱۹۸۱**ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال **۱۹۸۲**ء کښې چاپ شوه.
۵	صلو علیه واله	وړمبې نعتیه مجموعه چې په کال **۱۹۸۹**ء کښې چاپ شوه او په کال **۱۹۹۱**ء کښې ورته د پاکستان پښتواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځئ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په وړمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نوموړي شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم ګردیزي د کتاب ,, مىں نے کشمىر جلتے دىکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ء کښې بیا په کال ۲۰۰۲ء او بیا په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوې ده۔
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو۔ او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زۀ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولېږلے شوم۔
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غیر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي۔ چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے۔
۱۵	ډاکټر کبیر ستورے ژونداومبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبیر ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روشن فکرانو او لیکوالو احساسات لري۔ چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے۔
۱۲	ما هېرولے نۀ شي	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ء کښې چاپ شوې ده ۔چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

		اخره کښې دوه ,, لېونۍ سندرې ،، هم لري.
۱۷	اے گنبد خضریٰ	په حرم شریف کښې د لیکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ لیکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمینان رابخښلے دے.
۱۸	ماته آئینه (دریم چاپ)	د افسانو دا مجموعه چې هره ,, المیه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اولیکل لائقه
لا د شـــعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library